



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia**

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

**Parisiis, 1644**

Collatio Septima.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-15324**

scripſiſſet definitioni ab eodem ſancto Concilio expoſita.

Omnes epiſcopi exclamauerunt: Hæc omnes diximus: Episto-  
la hæretica eſt: Epistolam quæ dicitur Ibæ omnes  
condemnamus. Iſtam omnes anathematizamus: Episto-  
la aliena Synodo eſt: Epistola contraria definitioni eſt:  
Tota epistola hæretica eſt: Tota epistola blaſphema eſt.  
Qui hanc non anathematizat, hæreticus eſt: Qui iſtam  
ſuſcipit, hæreticus eſt. Epistolam definitio ſancti Cal-  
chedonenſis Concilii condemnauit. Qui eam ſuſcipit,  
non confitetur Deum Verbum hominem factum eſſe.  
Qui eam ſuſcipit, Cyrillum non ſuſcipit. Definitio Cal-  
chedonenſis Concilii epistolam, quæ Ibæ dicitur, eie-  
cit. Vnus Neſtorius, vnus Theodorus: Anathema Theo-  
doro & Neſtorio, & epistolæ quæ dicitur Ibæ. Qui e-  
pistolam ſuſcipit, Cyrillum reiicit. Qui epistolam ſuſci-  
pit, Calchedonenſes ſanctos patres reiicit. Calchedo-  
nenſis Synodi & Cyrilli æterna memoria: Sanctarum  
quatuor Synodorum æterna memoria. Qui non ana-  
thematizat epistolam, Calchedonenſem Synodum in-  
iuriat. Multis annis imperatorem: Orthodoxum impe-  
ratorem multis annis.

Et poſt iſtas exclamationes ſancta Synodus dixit: Suf-  
ficiẽte quæſtione, quæ pro tribus capitulis facta eſt, alio  
die quod agendum eſt conſideremus.

#### COLLATIO SEPTIMA.

**I**MPERII domini Iuſtiniani perpetui Auguſti anno  
XXVII. poſt conſulatum Baſilii viri clariffimi anno XII.  
die VII. Kalendas Iunias, indiçtione I. confidentibus in  
ſecretario venerabilibus epiſcopis huius regiæ ciuitatis,

Eutychio ſanctiffimo patriarcha regiæ Conſtantinopolis nouæ  
Romæ,

Apollinario ſanctiffimo archiepiſcopo Alexandrinæ magnæ ci-  
uitatis,

\* Domnino ſanctiffimo patriarcha Theopolitanæ magnæ ciui-  
tatis,

Stephano religioſiffimo epiſcopo Raphiæ, &

Georgio religioſiffimo epiſcopo Tiberiadis, & ceteris vt ſupra  
Collatione I.

\* Diodorus archidiaconus & primicerius notariorum \* Theo-  
dorus

ANNO  
CHRISTI  
553.

dixit: Superiore die collecta vestra sancta Synodus quædam egit de epistola, quæ dicitur Iba, & promisit altero die quæ agenda sunt examinare; & suggerimus ad hoc quod placuerit. Sancta Synodus dixit: Quæ iam acta sunt, relegantur. Et relecta sunt. Et priusquam aliquid apud sanctam Synodum ageretur, Constantinus gloriosissimus quæstor sacri palatii, missus a piissimo imperatore, & ingressus ita dixit: Certum est vestra beatitudini, quantum semper studium victor habuit imperator, vt finem contentio a quibusdam exorta de tribus capitulis, quæ nunc apud vos requiruntur, susciperet, & calumnia pro his illata liberaretur sancta Dei ecclesia: non tamquam ignorans in dogmatibus rectitudinem vestra sanctitatis, & voluntatem, quam de his quæ mouentur, habetis; sed vt etiam synodice de his tribus capitulis definitio constituatur. Et Vigilium vero religiosissimum adhortatus est vna vobiscum conuenire, & istorum capitulorum quæstioni rectæ fidei conuenientem finem imponere. Ille vero sapius in scripturis suam manifestauit voluntatem, condemnans prædicta tria capitula, quod etiam & sine scriptis sapius dixit coram piissimo domino, præsentibus quidem gloriosissimis iudicibus, præsentibus vero quamplurimis de vestra sancta Synodo, & non intermisit semper anathematizans defensores Theodori Mopsuesteni, & epistolam quæ dicitur Iba, & conscripta Theodoriti, quæ aduersus rectam fidem & duodecim capitula sancti Cyrilli exposuit: communiter vero conuenire inuitatus, & hoc facere vna cum vestra sancta Synodo, pollicitus est per seipsum facere, & dare piissimo domino. Vt igitur etiam ea quæ sapius ab ipso facta sunt ad condemnationem trium capitulorum, vos audientes alacriores efficiamini de his formam celeriter proferre, direxit per me vestra sanctitati condemnationem ab ipso Vigilio religiosissimo prolatam aduersus Rusticum & Sebastianum diaconos Romanæ sanctæ ecclesiæ, & alios quosdam, nec non etiam literas, alias quidem ad Valentinianum religiosissimum Scythiæ episcopum ab ipso scriptas, alias vero ad Aurelianum religiosissimum, qui præsidet Arelati venerandæ ecclesiæ, quæ prima est sanctarum Galliæ ecclesiarum, omnibus translatis ad Græcam linguam, ad faciliorem

scientiam vestræ sanctitatis : per quas manifestum facit idem religiosissimus Vigilus, quod per totum tempus, eorumdem trium capitulorum impietatem auersatur. Et illud vero pars est eorum quæ permisit mihi piissimus dominus vestræ asserere beatitudini, quoniam illi qui istorum impietatem capitulorum applicare Dei ecclesiæ festinant, dicere tentauerunt ad piissimum dominum, quod decet eius pietatem custodire statum ecclesiæ, qui tenuit sub diuinæ recordationis patre suo. Volens piissimus dominus ostendere vestræ beatitudini, qualem etiam ipse diuinæ recordationis pater eius voluntatem habuit de his quæ nunc proposita sunt, sacram epistolam ab illo scriptam ad Hypatium, tum magistrum militum orientis, direxit vestræ beatitudini, vt cognoscatis quod voluntatem a patre diuinæ recordationis de his acceptam semper custodit, verumtamen pro recta fide zelum multiplicauit. Cum enim suggestissent ab oriente quidam Iustino piæ recordationis, quod clerici venerandæ ecclesiæ Cyri, imaginem Theodoriti rhedæ imposuerunt, & in prædictam ciuitatem psallentes introduxerunt; Sergius vero tunc ciuitatis episcopus collectionem celebrauit Theodori, & Diodori, & Theodoriti, & Nestorii, tamquam vnus sanctorum martyrum: literis vsus est ad Hypatium magistrum militum tunc orientis, vt hoc requireret, & ad imperium referret. Et his ita habere demonstratis, eiectus est ab episcopatu Sergius, & vsque ad mortem ita permansit, sicut omnes quidem Theopolitanae sanctæ ecclesiæ clerici sciunt, & Dionysius vero religiosissimus episcopus Seleucienſis ecclesiæ, & Hermisigenes reuerendissimus presbyter venerandæ ecclesiæ regiæ vrbis, nec non etiam Heraclius reuerendissimus presbyter Theopolitanae sanctissimæ ecclesiæ, scientes quod vsque ad mortem permansit Sergius extra sanctam ecclesiam, propter condemnationem de his contra illum tunc factam. Decet igitur vestram sanctam Synodum, cum omnia cognouerit, mirari quidem piissimi domini patientiam, festinare vero celerem imponere causæ finem; ne per longiorem dilationem maius scandalum simplicioribus efficiatur, & permaneant hæretici semper sanctissimæ ecclesiæ adscribentes istorum impietatem capitulorum.

ANNO  
CHRISTI  
535

Sancta Synodus dixit: Chartæ quarum gloriosissimus  
quæstor mentionem facit, recitentur.

Et cum suscepisset Diodorus archidiaconus & primi-  
cerius reuerendissimorum notariorum, recitauit.

VIGILIUS EPISCOPVS RVSTICO  
& Sebastiano.

**D**IV vobis, Rustice & Sebastiane, Canonibus & deces-  
forum nostrorum congruentem vltionem inferre  
pro apostolica moderatione distulimus: sed quia doctoris  
gentium in cordis vestri duritia (quod a nobis cum nimia  
tristitia dicitur) verba videmus impleta, quibus ait: *Ne-  
scitis quia patientia Dei ad pœnitentiam vos adducit? tu autem se-  
cundum duritiam tuam & impœnitens cor, thesaurizas tibi iram  
in die iræ: vt excessus vestros ex plurimis paucos interim,*  
in quantum possumus, designemus, venientibus nobis  
hic in regiam ciuitatem, tu Rustice, dum aliqua nobis  
ignorantibus legeres, quæ hominem loci tui omnino le-  
gere non decebat, & plura committere dicereris, quæ et-  
iam nostram, si te non prohibuissimus (quod absit) opi-  
nionem atque animam lædere potuisset: dicente quoque  
de te nobis aliqua Paulo diacono, etiam te præsentem, sic-  
ut oportuit, & pro affinitate, qua nobis a germano, quem  
dileximus, iungebaris, & pro eo quod nos te ad Leuiti-  
cum prouexeramus officium, frequenter & secrete pater-  
na monuimus caritate, vt si ea quæ de te dicebantur, ex  
aliqua parte cognosceres, a talibus temperares, ne, quia  
Dei causam indiscussam non pateremur qualibet ratione  
relinquere, canonicum per nos in te iudicium proueni-  
ret. Tu autem non solum admonitionem nostram audire  
maleuolo spiritu noluisti, sed etiam, sicut scriptum est, *Ar-  
gue sapientem, & adamabit te: stultum, & odio habebit te.* Et ite-  
rum: *Noluit intelligere vt bene ageret; iniquitatem meditatus est  
in cubili suo:* ad hoc malitia tua perducta est, vt nostra ad-  
monitione contempta, in odium potius proflires, & oc-  
casionem quæreres, quatenus causa capitulorum, id est,  
de dictis Theodori Mopsuesteni eiusque persona, sed &  
epistola quæ ab Iba ad Marim Persam perhibetur scripta,  
nec non & dictorum Theodoriti, quæ contra rectam fi-  
dem & epistolam beatæ recordationis Cyrilli synodicam

Vigilii epi-  
stola.

Rom. 2.

Proverb. 9.

Psal. 35.



ad Nestorium cum duodecim capitulis, quã & sancta Synodus Ephesina prima suscepit, & beata Calchedonenſis Synodus, ad conuincendas Nestorii veſanias in definitione fidei legitur poſuiſſe, quã te etiam inſtante certum eſt flagitata, ita vt filiis noſtris Sapato & Paulo diaconis, ſed & Surgentio notariorum primicerio clamitares dicens, non ſolum nomen & ſcripta Theodori Mopſueſteni a nobis debere damnari, ſed & territorium eius ipſum vbi poſitus eſt, & ſi oſſa eius euulſa quiſquam de ſepultura eiiceret, & cum eodem territorio incenderet, gratanter acciperes. Et cum neceſſe eſſet, vt negotium quod fuerat in iudicio noſtro perductum, te etiam quammaxime inter alios tam ſacrati ordinis, quam ſequentis conſentiente, ſententia finiretur, quod conſtat effectum, & quid de eodem iudicato feceris, quomodo etiam in palatio vt fratri noſtro Menã, ad quem ſcripſeram, celeriter traderetur inſtiteris, nulli habetur incertum, ita vt filio noſtro Surgentio primicerio petenti ſchedam ipſam iudicati noſtri, vt apud ſe pro loco ſuo ſecundum conſuetudinem retineret, per multos dies dare penitus noluiſſes, donec exemplaria per plurimos ſacerdotes ac laicos, ſed & per glorioſum virum Tyrannum magiſtrum militum, alioſque laicos in Africana prouincia deſtinares, quod in eccleſia noſtra a diacono nunquam factum eſt, ac nobis etiam neſcientibus, eius exemplaria deſtinares. Nam & Sabbatho ſancto, quo ipſum, te, ſicut præfati ſumus, imminente, protulimus iudicatum, in eccleſiam ſeſſum proceſſiſſe, & communicari, & officium tuum impleſſe cognoſceris. Nam & eodem die reuertens ab eccleſia, coepiſcopo noſtro, quantum perhibet, Iuliano hoc dices, quia melius fieri non potuit, quam quod factum eſt iudicatum, & hortareris vt Deus oraretur, \* neque quod factum eſt, tolleretur. Quod etiam ſuccedente dominico die Paſchã ſimiliter effeciſti, & diu in eadem perdurando ſententia, alios, vt iudicatum noſtrum libenti animo ſequerentur, nihilo minus hortabaris. Nam dum Antiochenã eccleſiã apocriſiariis eiufdem iudicati exemplaria nos dare petentibus differremus, ſed hoc magis iuſtum eſſe prædictis apocriſiariis diceremus, vt a fratre noſtro Menã potius exemplaria peterent, ad quem a nobis videba-

\* fer. n.  
quod

ANNO  
CHRISTI  
555.

tur fuisse prolatum, tu autem publica voce deposceres, dicens dominum Leonem ita de epistola sua diuersis exemplaria destinasse, nos facere debere similiter asserendo, quia metueres, nisi vniuersitas iudicati nostri exemplaria de scrinio nostro edita teneret, qualibet ratione postea forsitan celaretur. Nam dum occasionem euntis ad Siciliam reperisses, & iudicatum nostrum laudesque eius, vbi etiam filii nostri diaconus primiceriusque tecum manifestum est subscripsisse, filiis nostris Pelagio diacono aliisque dirigere voluisses pro cautela, ne ab aliquo inueniri forsitan potuisset, nobis etiam ignorantibus, in membrana conscriptum, & in breuitate quadruplicatum, literis scriptum minutissimis destinasti.

Nam & Vincentio secundæ regionis subdiacono, iterum a nobis postea ad Siciliam directo, per eum filio nostro Pelagio diacono similiter scripsisti: sed quia ita memoratus subdiaconus prospere nauigauit, vt illum qui in membrana scripta portauerat, præcedere potuisset, quantum nobis retulit, ea quæ in membrana scripseras, Pelagius diaconus ipso præsentate percepit. Ergo dum & te præ omnibus imminente prolatum fuerit iudicatum, & tanta in eius iudicati laude succensus per multum tempus scripseris, fecerisve vt nunquam te crederemus ab hac posse rectitudine deuiare, immuratum te subito post hæc quadam animi leuitate, vulgante opinione comperimus, & cum aduersariis ecclesiæ, qui contra iudicati nostri seriem nitebantur, & a nobis sunt per iudicati ipsius tenorem a communionem suspensi, secrete tractare: & dum filius noster Paulus diaconus ad Italiam discedere voluisset, posteaquam & ad eum peruenit, quod scandalum ecclesiæ, in communionem adhuc nostra positus, secrete & hic, & in Africana prouincia, vbi antea defendendo & laudando iudicatum nostrum, eius exemplaria destinasti, facere nitebaris, tunc tibi cœpit insistere & dicere, vt si verum esset, producere debuisses; quod tu conuictus, celare minime potuisti. Tunc vero memoratus nobis cœpit imminere diaconus, vt aut corrigere te ab his quæ illicite faciebas, sub nostra præsentia clericorumque promitteres, aut certe petitionem aduersum te, & varietatem tuam atque fallaciam ab eo factam, quam & præ manibus gerebat,

deuiffemus accipere: ad hoc es propria voluntate per-  
ductus, vt tactis euangeliis sacramenta præftares, & ver-  
ba tua a notario fcripta in noftro teneantur fcrinio, qui-  
bus inter alia legeris promiffiffe te nunquam a noftro pe-  
nitentis obfequio difceffurum. Poftteaquam vero peior te  
Sebastianus, pro folo fcandalo faciendo, ficut & initia  
ipfius venientis in Constantinopolim monftrauerunt, &  
exitus peior edocuit, nofcitur adueniffiffe, ira vt mox tui  
immemor fcrinij, coniurationem inter vos contra  
ftatuta Canonum, nobis ignorantibus, facientes, in aper-  
tum vterque prorumperetis fcandalum. Sed vt tua, Seba-  
ftiane, non in quantum funt, fed in quantum referre poffu-  
mus, mala quæ feceris diuerfi cognofcant, & iufte te, nam  
magis tarde, canonicam aduertant fubiiffiffe fententiam,  
ad tuæ ordinationis veniamus initia. Abfentibus filiis no-  
ftris diaconis Anatolio atque Stephano, a nobis poftula-  
fti, vt ad tempus pro implendo officio, abfentium loco  
diaconum te interim faceremus. Quod ideo tibi ad præ-  
fens fperanti conceffimus, quia ante ordinationem tuam  
cautionem nobis propria voluntate legeris emiffiffe, quam  
& teftibus roborafti, & tactis euangeliis iuramentum cor-  
poraliter præftitifti, vt quidquid tibi a nobis pro ecclefi-  
aftica vtilitate fuiffet iniunctum, fideliter & fine aliqua  
fraude compleres; officium vero locumque diaconi fine  
aliquo vitio, fine aliqua fuperbia, fine aliquo neglectu,  
donec reuerterentur diaconi memorati, aut quanto te  
tempore in Leuitarum voluiffemus ordinatione miniftra-  
re, cum omni humilitate & ftudio fine neglectu modis  
omnibus impleturum: in eadem cautione rurfus adii-  
ciens, quod fi de his omnibus quæ cum fcrinij, tactis  
corporaliter euangeliis, promiffifti, aliquid minus imple-  
ffes, tunc a fcrinij communionem effes fufpenfus: ita vt fi a  
die excessus tui intra annū poenitentia noluiiffes colla sub-  
mittere, tu tibi anathema manu propria fcribendo dixi-  
fti. Tunc ergo ad præfens factus es fub ea quam fperabas  
& pollicitus fueras conditione diaconus. Pofttea vero vt a  
nobis ad Dalmatiarum patrimonium mittereris, fummis  
precibus poftulafti. Quod nos fecuri, quia talem feceras  
cautionem, animo libenti conceffimus. Qui dum in Sa-  
lonitanam urbem pro ordinatione patrimonij adueniffes,  
quantum



ANNO  
CHRISTI  
553

quantum ad nos postea est plurimorum relatione perdu-  
ctum, illicitis te & a sede apostolica prohibitis ordinatio-  
nibus miscuisti, & quos Honorius, tunc prædictæ ciuitatis  
episcopus, contra consuetudinem Romanæ vel suæ ec-  
clesiæ, & sedis apostolicæ constituta sacris ordinibus ap-  
plicauerat, non solum prohibere penitus noluisti, sed nec  
nobis ex hac causa vel scripto referre, vel quando Thessa-  
lonicæ nobis occurreras, memor conscientiæ tuæ, ne  
verbo quidem suggerere voluisti, & cum illis, tamquam  
cum legitimo & rationabili ordine factis, cupiditatis spi-  
ritu acquieuisti procedere, & eorum socius es commu-  
nionis venalitate repertus. Iterum Thessalonica ad Dal-  
matias patrimonii regendi causa remissus es, ex qua pro-  
uincia frequenti te auctoritate monuimus, vt non ante  
discederes, nisi omnes secundum pollicitationem tuam  
tam de Dalmatiarum patrimonio, quam de Præualitano  
colligeres pensiones.

Sed tu omnia prætermittens, ad Constantinopolitanam  
urbem pro solo faciendo venire scandalo festinasti, quan-  
tum & sequens exitus declarauit. Relegens tamen con-  
stituti nostri seriem, quam de præfatis capitulis ad Me-  
nam huius ciuitatis antistitem dedisse relegimus, in con-  
spectu diaconorum, subdiaconorumque, vel vniuerso-  
rum clericorum, publica voce laudabas, vt de cælo iu-  
dicatum nostrum ordinatum atque prolatum omnibus,  
sicut præfati sumus, clericis loquereris. Dicta vero Theo-  
dori Mopsuesteni asserebas te in Roma vrbe inter ali-  
quos codices inuenisse, quæ confirmabas omni execra-  
tione & blasphemis esse completa. Hæc dicendo, in  
nostro obsequio, & in ecclesia publice & in \* Placidias  
officium diaconatus implebas. Natiuitatis Christi Dei  
Domini & saluatoris nostri secundum carnem præterito  
anno dies aduenit: vocauimus te, quia ad nos, quæ su-  
pra meminimus te fecisse in Dalmatiis, de recenti perue-  
nerunt: & sicut oportuit, diximus tibi, si cum illis qui  
contra sedis apostolicæ constituta in sacris sunt ap-  
plicati ordinibus, processisti, aut eorum te communi-  
oni, sicut dicitur, sociasti, necesse nobis est, vt si nos Deus  
ad nostram dignatur ecclesiam reuocare, quæramus  
ista, & veritatem manifestius cognoscentes, secundum

*Concil. Tom. 12.*

D d

Canones vindicemus. Tu vero conscientia tua reatu perterritus, quia contra apostolica feceras constituta, occasionem tibi discedendi dissimulans requirebas. Nam cum te pro certo mandata cum Ioanne episcopo, & Surgentio primicerio, atque Saturnino consulario nostro ad Menam fratrem nostrum huius ciuitatis antistitem misissemus, reuersus in Placidias, multis presentibus & officium diaconi tu & Rusticus ex more complestis, & quando clementissimus princeps dominus filius noster, vt alia die ad ecclesiam procedere deberemus, referendarium destinavit, vt ei promitteremus, cum aliis diaconis & clericis nos tu & Rusticus fuistis hortati. Nam & ad refectiorem pariter in nostra mensa ambo fuisse simili ratione probabimini. Sed sicut Iudas, postquam buccellam accepit, de traditione Domini cogitauit, ita & vos noctis horis pro concitando scandalo ecclesiae discessistis. Nos autem alio die mandantes vobis, vt aut procederetis locum diaconi ex more complentes, aut a communione vos cognosceretis fuisse suspensos: tu vero Sebastiane his, quos inter alios miseramus, fratribus nostris Ioanni & Iuliano episcopis hoc, quantum renuntiauerunt, dixisti. Ego iudicatum quod papa protulit sequor, si tamen in illos vindicat qui contra iudicatum faciunt. Nam & simili eis, quantum perhibent, ratione dixisti, intantum vt diceres ibi venisse Lampridium & Felicem monachos, qui nostrum iudicatum suscipere noluerunt, & mandasse vos eis, Non vos possumus videre, quia vos aliam causam habetis, & nos aliam. Postea vero ad hoc nequitia vestra peruenit, vt excommunicatis communicare contra Canones superbo presumeretis spiritu, id est, memoratis vel aliis, quos pro hoc quod contra iudicatum nostrum scripserant, per eiusdem iudicati seriem constabat iam a nobis communione suspensos: cui iudicatio, sicut supra meminimus, vos acquieuisse & consensisse & communicasse, catholica probauit ecclesia. Vnde constat vos secundum regulas Canonum iuste damnari. Definiunt enim Canones: Si quis excommunicatus ante audientiam communicare presumpserit, ipse in se damnationem protulit.

Apud Balsam. est Canon 32. Concilii Carthagin. & in

Item placuit vniuerso Concilio, vt qui excommunica-

ANNO  
CENLXXI  
533.

ANNO  
CHRISTI  
553.

tus fuerit pro suo neglectu, siue episcopus, siue quilibet clericus, & tempore excommunicationis suæ ante audentiam communicare præsumpserit, ipse in se damnationis iudicetur protulisse sententiam. Adiecistis etiam execranda superbia, quæ nec leguntur, nec sine sui pontificis iussione aliquando ordinis vestri homines præsumpserunt, auctoritatem vobis prædicationis contra omnem consuetudinem vel Canones vindicare, Ephesinæ primæ Synodi impugnationem & exprobrationem, sed & beati recordationis Cyrilli; blasphemias quoque contra Iesum Dominum nostrum dictas simili defendentes infania, & per omnes prouincias fallaciter scribentes, nos aliquid commisisse, quod reperiatur aduersum definitioni sanctæ Calchedonenfis Synodi, quæ præcedentium se trium, id est, Nicænæ, Constantinopolitanæ, atque Ephesinæ primæ concordat fidei Synodorum. Ita ergo cunctorum animos, qui vestram malitiam nescierunt, sed tamquam a Romanis diaconis suscipientes scripta, simpliciter crediderunt, ad tantum scelus operatio fallaciæ vestræ peruenit, vt humanus sanguis in aliquibus locis intra ecclesiam (quod dici nefas est) fundetur: & omnem legem ecclesiasticam superbo spiritu conculcare voluistis, sanctarum quoque regularum consequentiam iniuriis affecistis, impia & quæ non sunt licita per vniuersas contra nos prouincias fallaciter indicando. Nuper etiam malis vestris addentes peiora prioribus, domnum Leonem prædecessorem nostrum in Theodori Mopsuesteni dictis, quæ contra rectam fidem legitur scripsisse, consensum præbuisse atque firmasse, dato scripto ad Christianissimum principem dominum filium nostrum, ausi fuistis adstruere. Absit ergo quemlibet credere Christianum, quod aliquid tale, quod contra rectam fidem a quolibet inueniatur scriptum, illius tanti præsulis sanctitas suscepisset, quippe qui in vniuersis epistolis suis & Nestorium, & Eutychem, vel eis similia sapientes, pari legitur sententia condemnasse. In quo memorato scripto, etiam contra diuinas scripturas, non solum pontificibus multis, sed etiam (quod dici nefas est) ipsi quoque principi sacrilegas iniurias irrogare tentastis, quatenus ignorantem Christianum populum diabolica amplius

corpore  
Canonum  
Dionysii  
Exigui 29.  
sed prima  
pars scilicet:  
Si quis  
excommunicatus &c.  
est summa  
Canonis. A  
Gratiano  
autem II. q.  
3. c. Placuit  
vniuerso 9.  
tribuitur  
Concilio  
Africano.

Concil. Tom. 12.

D d ij

deciperetis astutia. Hæc ergo sustinentes per multa temporis spatia, patientia sacerdotali refecare distulimus, credentes vos forsitan\* resipisci, & ab illicitis temperare. Sed quia semel & secundo adhortatione nostra per fratres nostros episcopos, id est, Joannem Marficatum, & Iulianum Cingulanum, vel Sapatum filium nostrum atque diaconum, nec non & per gloriosum virum patricium Cethegum, & religiosum virum item filium nostrum Senatorem, alioque filios nostros commoniti nolulistis audire, & neque ad ecclesiam, neque ad nos reuerti, sicut omnia facitis, voluistis detestanda superbia: & ideo necesse nobis est in vobis canonicè vindicare, ne videamur diuinarum scripturarum increpationibus subiacerè. Scriptum est enim: *Videbas furem, & simul currebas cum eo, & cum adulteris portionem tuam ponebas.* & ipse Dominus ac Saluator noster dicit: *Quod si oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum, & proiice abs te. Expedit enim tibi ut pereat unum membrum tuum, quam totum corpus mittatur in gehennam.* Et quoniam iste intellectus magis de officiis ecclesiarum, vel proximis non rectè agentibus, & scandala in ecclesiis mittentibus sano sensu debet aptari, sicut & alibi nos admonet, dicens: *Oportet venire scandala, sed vix illi per quem veniunt.* Et beatus Apostolus simili prædicat ratione: *Vtinam & abscindantur qui vos conturbant.* Et iterum sancta scriptura nos commonet, dicens: *Eiice pestilentem de concilio, & exiet cum eo iurgium.* Oportet ergo nos iam post tantas admonitiones in vobis, Rustice & Sebastiane, per auctoritatem beati Petri, cuius nos Dominus sibi voluit vice seruire, regulariter vindicare, propterea ne si iam diutius differamus, omnis ecclesiasticus ordo solvatur. Ideoque quod a nobis cum gemitu, sed cum beati Petri auctoritate dicendum est, pro superscriptis excessibus alienos vos a diaconi esse honore decernimus, & omni ministerio officii Leuitici, prædictum vobis honorem auferentes, penitus submouemus, nullam vltèrius licentiam habentes, vt ex Leuitico nomine aut gradu aliquid facere præsumatis, vel sub nomine diaconorum scribendo, iterum Dei conturbetis ecclesiam: quippe qui ex apostolica auctoritate & patrum regulis, contra quas

Psal. 49.

Matth. 5.

Matth. 18.

Galat. 5.

Proverb. 22.

ANNO  
CHRISTI  
531for. reli.  
piscere.

ANNO  
CHRISTI  
533.

multa spiritu superbo atque irreligioso fecistis, vos olim dignos damnatione præsentis auctoritate deponimus. Et ut vniuersi nos hæc pro loco, in quo nos Deus esse voluit, & auctoritate beati Petri apostoli recte fecisse cognoscant, Canonum constituta posuimus, quæ sancta Calchedonenſis Synodus apud se relecta laudauit. Actius archidiaconus relegit: Si quis presbyter aut diaconus, suum contemnens episcopum, a communione semetipſum ſuſpēdit eccleſiæ, & ſecretius collectam facit, & altare conſtituit, & noluit euocanti episcopo conſentire, & noluerit eidem acquieſcere, neque obedire & prius & ſecundo vocanti; hunc omnino damnari, nec vnquam hunc curationem mereri, nec recipere eum poſſe honorem. Si autem permanſerit turbas faciens & ſeditiones eccleſiæ, per extraneam poteſtatem tamquam ſeditioſum debere comprimī. [Omnes reuerēdiſſimi episcopi clamauerunt: Hæc iuſta regula, hæc regula patrum.] Pariter ſtatuentes, ut ſi nobis viuētib; ſicut optamus, ſub humilitate & manſuetudine canonicè pœnitentes, matrem recognoueritis eccleſiam, competenter a nobis venia concedatur. Si vero (quod non optamus) ſub regulari pœnitentia ad matrem eccleſiam conſueta diſtuleritis redire ſuperbia, Conciliorum in vobis, quorum regulas poſuimus, cenſura ſeruetur, ut nullus poſt tranſitum noſtrum contra conſtitutum noſtrum, quod ex beati Petri, cuius locum, licet immeriti, gerimus, auctoritate proferimus, Canonum regulas exequentes, in eccleſiaſtico gradu audeat reuocare Ioannem, Gerontium, Seuerinum, Importunum, Ioannem atque Deusdedit, quos conſtat veſtræ coniurationis & conſpirationis eſſe participes, quos nos potentes bonos, militare eccleſiæ, cui Deo præſidemus auctore, noſtro tempore feceramus: tamen ut & ipſi poſſint & diuerſi cognoscere, de ſubdiaconorum & notariorum vel deſenſorum officio præſenti ſe ſententia noverint fuiſſe depositos, & nullum penitus in eccleſia noſtra gradum vltius detinere; niſi forte, ſicut præfati ſumus, nobis in hac luce ſuperſtitibus, & ipſi pœnitentiæ canonicæ colla ſubmiſerint. Felicem etiam monachum Afrum, qui Gillitano monaſterio dicitur præſuiſſe, & leuitate ſua atque inconstantia congregationem eiufdem

Canon.  
Concilii  
Antioch.  
lectus in  
Calched.  
act. 4.

monasterii per diuersa loca certum est disperfisse, & vestra prauitatis incētor est, cum vniuersis, qui eum vel vos, tam clerici vel monachi, quam laici, post præsētia interdicta in aliqua vestra se societate polluerint, aut consensum consiliumque præbuerint, regularem in his, quæ item superius legitur, constituimus manere sententiam: quatenus in his remediis, ordine seruato canonico, nullus præsumat pacem, quam Dominus diligit, vltius ecclesiæ perturbare. Præsētem autem sententiam per Ioannem Marficanum, Zacchæum Syllacenum, Iulianum Cingulanum, fratres & coepiscopos nostros, sed & Sapatum atque Petrum filios nostros diaconos, nec non & filium nostrum Surgentium primicerium notariorum, atque Seruum dei subdiaconum regionis primæ, nec non & Vincentium subdiaconum regionis secundæ, nostræ, cui præfidemus, ecclesiæ, vobis noscitur transmisisse.

ITEM EX ALIA CHARTA RECITATVM EST.

*Dilectissimo fratri Valentiniano episcopo de Tomis prouinciæ  
Scythiæ, Vigilius.*

Alia Vigilii  
epistola.

**F**RATERNITATIS tuæ relegendes scripta, pontificalem in vobis sollicitudinem inesse gratanter accepimus: quia prophetica tibi possunt verba competenter aptari, quibus ait: *Saluabo gregem meum, & suscitabo super eum pastorem qui pascat eum, seruum meum.* Oportet ergo caritatem tuam ea quoque Domini nostri verba sectari, per quæ dixit: *Speculatorem te posui domui Israel, & audies de ore meo verbum, & annuntiabis eis ex me:* & conuocatos eos, quos scandalizari diuersis rumoribus retulisti, incessanter hortari, ne per hos forsitan seducantur, qui sub prætextu catholico, nequissimo spiritu simplicium Christianorum corda fallacia sua decipere moliuntur, & patris sui diaboli consuetudinem maligno sectantes spiritu, ecclesiam tibi commissam diuersis mendacibus scriptis conturbare desiderant, quibus apostolica lectio congruenter aptatur, dicens: *Rogo autem vos, fratres, ut obseruetis eos qui dissensiones & offendicula præter doctrinam, quam vos didicistis, faciunt, & declinate ab illis.* Et infra: *Et per dulces sermones & benedictiones seducunt corda innocentium.* Vestra autem obedientia

Eszech. 34.

Eszech. 3.

Rom. 16.

Ibidem.

ANNO  
CHRISTI  
535.
 in omni loco diuulgata est. quatenus fraternitatis vestrae  
 adhortatione saepe commoniti, nulla fideles eorum ani-  
 mos a rectitudine viae, quae Christus est, qui ait: *Ego sum* Ioan. 14.  
*via, & veritas, & vita*, qualibet maligna annuntiatione  
 submoueat: sed si, quod non oportet, ab aduersariis con-  
 turbati, aliquid (quod Deus auertat) contra fidem fa-  
 ctum forte formidant, cum mansuetudine, quae conue-  
 nit Christianis, prophetica verba sectentur, dicentis: *In-* Dent. 32.  
*terroga patrem tuum, & annuntiabit tibi; seniores tuos, & di-*  
*cent tibi.* & alius propheta: *Labia sacerdotis custodiunt scien-* Malach. 2.  
*tiam, & legem requirunt ex ore eius.* Et quoniam Basinianus  
 illustris & magnificus vir, filius noster, cum his qui pro  
 actibus tuae fraternitatis ecclesiae in Constantinopoli ob-  
 seruant, pari ratione dixisse noscuntur, etiam hoc Dei ini-  
 micos fuisse mentitos, quod \* personae episcoporum Ibae  
 atque Theodoriti in nostro (quod absit) fuissent iudica-  
 to damnatae: legant ergo quae de causa, quae hic mota est,  
 ad fratrem nostrum Menam Constantinopolitanae urbis  
 episcopum scribentes legimur definisse, & tunc cogno-  
 scent nihil a nobis, Deo nos custodiente, commissum, vel  
 certe dispositum, quod contra fidem praedicationemque  
 venerandarum quatuor Synodorum, quae pro vna ead-  
 emque fide definita sunt, id est, Nicanae, Constantino-  
 politanae, Ephesinae primae, & Chalcedonensis reperia-  
 tur aduersum; aut vnus ex his, qui definitioni suprascri-  
 ptae Chalcedonensis fidei subscripserunt, tangat iniu-  
 riam: vel quod decessorum praecessorumque nostro-  
 rum inueniatur (quod absit) constitutis forte contra-  
 rium: sed in omnibus apostolicae sedis praesulum, & bea-  
 ta recordationis papae Leonis, & \* praedicatorum Sy-  
 nodorum aduersarius restitisse. Fraternitatem autem  
 vestram credimus non latere, inimicos fidei Christianae  
 hoc semper saeculari & reprobanda molitos astutia, vt  
 euangelistas quatuor contraria sibi (quod absit) dixisse  
 monstrarent: quibus a sanctis patribus per euangelio-  
 rum concordiae libros est caelesti sapientia contradictum.  
 Quod nunc quoque sancti Chalcedonensis Concilii ad-  
 uersarii (inter quos etiam Rusticum & Sebastianum  
 comperimus istius auctores scandali, quos olim pro meri-  
 tis suis a sacra communione suspendimus, in quibus nos,

\* praedi-  
 catorum

si non resipuerint celeriter, fraternitas tua cognoscat canonicam sententiam prolaturus) qui sub prætextu falsæ defensionis student, vt eandem Synodum contra prædictas tres Synodos dixisse (quod absit) ostendant. Quibus hæc conantibus prophetæ dicta consonanter aptantur, dicentis: *Vere mendacium operatus est stylus mendax scribarum.* Verbum Domini nostri proiecerunt, & sapientia nulla est in eis. *Docuerunt enim linguam suam loqui mendacium: vt inique agerent, laborauerunt.* Quibus, si non pœnituerint, veniet Psalmistæ inuocata sententia, dicentis: *Vt destruas inimicum & defensorem.* Credimus enim catholicis ecclesiæ filiis ea quæ tunc ad fratrem & coepiscopum nostrum Menam scripsimus, id est, de blasphemii Theodori Mopsuesteni, eiusque persona, vel de epistola quæ ad Marim Perfam scripta ab Iba dicitur, & scriptis Theodori, quæ contra rectam fidem & duodecim capitula sancti Cyrilli facta sunt, abunde posse sufficere: quippe dum in constituto nostro superius designato possit diligenter agnosci, quia in ipsa definitione fidei, quam sancti Calchedonensis Concilii sacerdotes secundum præcedentes eam tres alias sanctas Synodos protulerunt, non aliquid mutauerunt, sed laudantes omnia quæ a superioribus acta sunt, sancta definitione sua perpetuo roborare firmauerunt. Tamen si post hæc aliquis (quod non credimus) dubitare voluerit, hortamur, vt cum tuæ fraternitatis ordinatione ad nos venire festinet, quatenus lucida admonitione cognoscat, omnia quæ decessorum nostrorum & antefatarum quatuor Synodorum sunt de vna eademque fide acta scriptaque temporibus, a nobis inuiolabiliter fuisse seruata. Quæ ratione percepta, sublato, sicut oportet, de Christianissimis animis scandalo, pax Deo placita in eius ecclesia illibata perduret. Hoc quoque fraternitatem tuam credimus adhortandam, ne vltius prædictorum Rustici & Sebastiani, aut illorum qui prauæ eorum præsumptionis probantur esse participes, scripta suscipiat: sed & vniuersos ad tuam pertinentes ordinationem commoneas, ne vel ipsi a prædictis relegant aliquid destinatum, vel falsitati eorum vltius animum suæ credulitatis accommodent. Deus te incolumem custodiat, frater carissime. Datum xv. Kalendas Aprilis, imperii domini Iustiniani perpetui

Ier. 8.

Ier. 9.

Psal. 8.

ANNO  
CHRISTI  
533.



ANNO CHRISTI 533.  
 \* for. xxiy.  
 petui Augusti anno \* xxiii. post consulatum Basilio viri clarissimi anno ix. per Ioannem presbyterum & apocripharium, & ipse direxit eam per Maxentium hominem suum.

ITEM EX ALIA CHARTA RECITATVM EST.

*Dilectissimo fratri Aureliano episcopo Arelatensi  
 Vigilus.*

\* for. vii  
 ascendat  
 \* for. e-  
 phod  
 1. Reg. 1.  
**F**RATERNITATIS vestrae literas pridie Idus Iulias, Anastasio deferente, suscepimus: & gratias referimus diuinae clementiae, quia sollicitudinem vestram in fidei causa, vel in nostra opinione personae, sacris relegimus conuenire mandatis, vt digne caritati tuae verba Dei & conuenienter aptentur, quibus ait: *Elegi te sacerdotem ex omnibus, ait, \* ascendens ad altare meum, & portes coram me \* nomen magnum cunctis diebus vitae tuae.* Necesse ergo nobis est caritatis vestrae sollicitudinem breui interim, quantum pro temporis qualitate potuimus, releuare colloquio: quatenus modis omnibus confidatis, nihil nos penitus admisisse quod decessorum nostrorum constitutis vel sanctae, quae vna eademque est, fidei quatuor Synodorum, id est, Nicenae, Constantinopolitanae, Ephesinae primae, atque Calchedonenfis, inueniatur (quod absit) esse contrarium, aut quod ad personarum iniuriam pertineat, quae definitioni eiusdem sanctae fidei subscripserunt, vel sanctorum praedecessorum nostrorum Caestini, Xysti, Leonis, aliorumque praecedentium atque sequentium definitis reperiatur aduersum, sed a nobis omnibus praedictis Synodis vnam venerationem, vnaeque fidei credulitatem indubitabiliter exhiberi: & eos qui omnes supra scriptas quatuor Synodos in rectitudine fidei non sequantur, vel vnam ex ipsis vel omnes in fide reprauant, aut reprauare, aut iniuriare, vel repudiare nituntur, abiicimus: sed & ea quae in eiusdem sanctae fidei iniuriam verbo dicta vel reperiuntur scripta, anathematizanda execrandaque iudicauimus, & constituimus iudicanda: simili poena plectentes etiam eos qui fidem beati Cyrilli, quem sanctae recordationis Leo praedecessor noster ad praecessores vestros aliosque datis probauit & laudauit scriptis, & Calchedonenfis ve-

neranda sancta Synodus legitur protulisse, aliorumque patrum, quos apostolicae sedis praefules susceperunt atque secuti sunt, execranda superbia impia vocauerunt. Fraternalitas ergo tua, quem apostolicae sedis per nos constat esse vicarium, vniuersis episcopis innotescat, vt nullis aut falsis scriptis, aut mendacibus verbis, aut nuntiis qualibet ratione turbentur, sed potius primi apostolorum, sicut conuenit, verba sectentur dicentis: *Aduersarius vester diabolus, vt leo rugiens, circumit, quærens quem deuoret, cui resistite fortes in fide.* & quod item doctor gentium dicit Apostolus: *Rogo autem vos, fratres, vt obseruetis eos qui dissensiones & offendicula præter doctrinam quam vos didicistis faciunt, & declinate ab illis:* in Domino confidentes, quia, sicut præfati sumus, ab apostolis fidem traditam, & a prædictis sanctis quatuor Conciliis declaratam, & a decessoribus nostris & ab antedictis patribus prædicatam, atque inuolabiliter custoditam, sincera voluntate tenuimus, tenemus, venerati sumus, veneramur atque defendimus, & contra eam facientes apostolica auctoritate damnamus. Sed quanta possumus per filium nostrum Anastasium de his quæ gesta sunt breuiter nos indicare necesse est, & cum nos dominus filius noster clementissimus imperator, sicut promisit, Deo (qui cor ipsius tenet) iuante reuerti præceperit, hominem, qui vobis ad singula subtiliter innotescat, Deo propitio destinamus. Quod ideo adhuc non fecimus, quia & hiemis asperitas, & Italiae, quæ vos non latet, necessitas præpediuit: donec serenissimus princeps, sicut desiderat, Domino sibi \* subueniat. \* *Disfructu, iuante*

*Illud quoque credimus sperandum, vt quia scriptum est: *Frater fratrem adiuuans exaltabitur;* & sicut de credentibus in Domino Actuum apostolicorum scriptura testatur, quia *erat credentibus in Domino cor vnum & anima vna;* vt sit fraternalitas vestra in hac quoque parte sollicita, & glorioso filio nostro Childeberto regi, quem Christianitatis studio venerationem integram sedi apostolicæ, cui nos Deus præesse voluit, cognouimus exhibere, supplicare non desinas, quatenus in tanta rerum necessitate circa ecclesiam Dei sollicitudinem, sicut & confidimus, Christiana deuotione persoluat: vt quia Gothi cum rege suo in ciuitate Romana perhibentur ingressi, hoc eis*

1. Petr. 5.

Rom. 16.

Præu. 18.

Act. 4.

ANNO  
CHRISTI  
533

dignetur scribere, ne se in ecclesia nostra prauidicio, quippe velut alienae legis, immisceat, & aliquid faciat, aut fieri qualibet ratione permittat, vnde catholica possit ecclesia perturbari. Dignum enim est, & catholico, sicut est, regi conueniens, vt fidem & ecclesiam, in qua Deus illum voluit baptizari, omni debeat virtute defendere. Scriptum est enim: *Vino ego, dicit Dominus, quia glorificantes me, glorificabo.* Festina ergo, frater carissime, vt in sanctae fidei sinceritate persistens, ecclesiarum pacem, quae vela Deo per meritum sacerdotii tibi commissa est, vel a nobis per apostolicam auctoritatem vicaria potestate mandatur, competenti sollicitudine, Deo propitiante, custodias, & vicarium te sedis nostrae dignis Deo manifestes operibus. Deus te conseruet, frater carissime. Datum III. Kalendas Maias, imperii domini nostri Iustiniani perpetui Augusti anno XXI V. post consulatum Basilii viri clarissimi anno octauo, per hominem quem Anastasius direxit.

\* fer. no-  
no,

ITEM EX ALIA CHARTA ITA RECITATVM EST.

LECTA sunt nobis gesta confecta apud Antiochenae ciuitatis defensorem, quibus inferebantur testimonia militum significantium, vt compendiose dicamus, quod priusquam Sergius reuerendissimus Cyrestenam ciuitatem accederet, quidam, id est, Andronicus presbyter & defensor, & Georgius diaconus, accipientes imaginem Theodoriti, qui vndique inculpatur propter fidei errorem, in currum eam imposuerunt, & in Cyrestenam ciuitatem introduxerunt, psallentes & ostendentes quod eiusdem illi sectae sunt. Sergius autem postea cum ciuitatem accepisset, & collectionem celebrauit ipsius Theodoriti, & Diodori, & Theodori, nec non & Nestorii cuiusdam, quem martyrem esse dixit, cum prouincia nullum habeat martyrium huic appellationi conueniens. Euidenter igitur mirati sumus, primo quidem si latuerunt tuam eminentiam talia gesta in ciuitate confecta. Deinde si cum cognouisses quod factum est, non sine dilatione quaestionem fecisti negotii, maxime cum degere Sergius diceretur, & cum Paulo reuerendissimo esse. Verum etiam lecta sunt nobis paulo post gesta confecta apud Cyreste-

Concil. Tom. 12.

E c ij

næ ciuitatis defenforem, quæ reuerendissimi responsales Sergii reuerendissimi dixerunt, multorum voces contentia, quod nulla vnquam nec prædicata est, nec facta est collectio in Nestorii cuiusdam nomine. Super hæc autem gesta, & preces audiuius tam ipsius Sergii, quam reliquorum episcoporum Euphratenfis prouinciæ, qui repellunt vbique Nestorii nomen, & declinare quidem eius sectam confitentur, consentire autem sanctis quatuor Conciliis. Sancimus igitur nihil subtilitatis vel studii eminentiam tuam relinquere, sed conuocare quidem sine dilatione Cyrestenæ ciuitatis episcopum ibi degentem, sicut audiuius, trahere autem ad se milites etiam, qui testimonia in gestis Antiochiæ confectis præstitisse inueniuntur de numero tertio Stabilisianorum, nec non etiam Andronicum & Georgium, qui ea quæ de imagine dicta sunt fecisse dicuntur, & singula cum subtilitate requirere, hoc est, si quod dicitur de imagine, factum est, & si psalmum, cuius mentio gestis Antiochiæ confectis inserta est, psallentes ad imaginis honorem præcedebant; & si Sergius reuerendissimus cum hæc post Antiochiæ confectis inserta est, psallentes ad imaginis honorem ea cognouisset, & clericos admisit, & diuinis eis communicauit mysteriis: & si collectionem Theodoriti, & Theodori, & Diodori prædicari fecit, aut celebrari concessit, & si hoc idem factum est & in Nestorii nomine: & omnem circumire uiam tua magnitudo festinet, ut nihil subtilitatis possit latere. Ne autem eminentia tua nostram tantummodo timeret indignationem, sed etiam Dei iram, non piget nos & iuramentum ei imponere in nomine Domini & saluatoris Christi Dei nostri, ad quem talia pertinent, ut ipsam ueritatem undique requiras: & si quidem inueniantur milites per omnia falsa dixisse, & neque pro imagine, neque pro collectione uera dixisse, non tantum ea quæ in Nestorium referuntur, sed etiam illa quæ in Theodoritum & Theodorum & Diodorum, mox fortissimo numero eiiciantur, in quo militare noscuntur, & omnibus tormentis eorum corpora crucientur. Si autem ueritatem in suis depositionibus dixerunt, siue pro imagine, siue pro collectione uel Nestorii, uel aliorum trium, de omnibus nobis fuggere, ut cognoscere possimus eos

ANNO  
CHRISTI  
553.

qui in veram & immaculatam, quam & nos colimus, fidem peccauerunt. Ne quid autem ex his quæ nobis lecta sunt, tuam magnitudinem lateat, iussimus eadem gesta, quæ Cyri confecta sunt, & ad nos relata, nec non rescripta eorum quæ Antiochiæ confecta sunt, tibi transmitti, vt post confecta omnia quæ iussimus, iterum nobis remittantur ipsa quæ in Cyro confecta sunt. Pro hac etenim causa destinauimus Thomam deuotissimum, agentem in rebus, & subadiuuam. Legi. Datum VII. Idus Augusti, Constantinopoli, Rustico viro clarissimo consule. Anno Christi 520.

Sancta Synodus dixit: Euidenter & nunc Deum placans intentio piissimi & tranquillissimi imperatoris ostensa est, qui omnia semper fecit & facit, quæ sanctam ecclesiam & recta dogmata conseruant: qui & modo recitatas chartas direxit, manifestantes & ipsas, quod nec latuit aliquem, alienam ab initio esse istorum capitulorum impietatis sanctam Dei ecclesiam. Et Christianissimus quidem imperator mercedem pro his habebit de Christo magno Deo, qui talia multiplicare solet: nos autem orationes quotidianas facientes pro eius serenitate, pro tribus capitulis altero die, adiuuante Deo, synodicam sententiam proferemus.

## COLLATIO OCTAUA.

IMPERII domini Iustiniani perpetui Augusti anno LXXVII. post consulatum Basilii viri clarissimi anno XII. die IV. Nonas Iunias, indictione I. confidentibus in secretario venerabilibus episcopis huius regie ciuitatis,

Eutychio sanctissimo patriarcha regie Constantinopolis nouæ Romæ,

Apollinario sanctissimo archiepiscopo Alexandrinæ magnæ ciuitatis,

\* Domno sanctissimo patriarcha Theopolitanæ magnæ ciuitatis,

Stephano religiosissimo episcopo Raphiæ, &

Georgio religiosissimo episcopo Tiberiadis, & ceteris vt supra Collatione I.

d. Theodoros

\* Diodorus archidiaconus & primicerius reuerendissimorum notariorum dixit: Scit vestra sancta Synodus, quod ante aliquot dies in diuersis conuentionibus acta